

Sols aixís s'explica, Excm. Sr., que en aquests solemnes moments, destinats per la classe mèdica a oferir al poder públic la seva més decidida, fervent i incondicional cooperació per a forjar i desenrotllar un redemptor estatut sanitari, hagi de venir davant V. E. condolidada per una desconsideració i dolorida per una ofensa, qual comissió pogué evitar-se o qual reparació degué obtenir-se si una veu autoritzada s'hagués aixecat en els comicis sol·licitant justícia.

Ella, sens dupte, haurà d'imposar-se a l'empar del Directori que V. E. presideix, quals normes de govern garantitzen la equanimitat dels sans judicis, la rectitud dels seus actes i la fermesa de les seves resolucions, mantingudes amb aquella sana energia que sap resistir al fort quan 'es troba mancat de raó.

La Hisenda pública, Excm. Sr., ha desconsiderat al cos mèdic, classificant com industrials als seus membres i imposant-los-hi en conseqüència la obligació de portar llibres justificatius dels ingressos que obtinguin, amb ço qual bé es comprèn que ha trencar-se el sagrat del secret professional, i ha de quedar en entredit la honorabilitat del professor.

Això és en veritat mortificant, però no arriba als termes de greu ofensa que als universitaris i a les Universitats hispanes inferiren els passats Governos, i que perdura encara.

El constitueix la vergonyosa tolerància en virtut de la qual exerceixen la medicina dintre de les fronteres els metges estrangers, quals títols s'habiliten sense altra consideració ni requisit que'l pagament d'uns petits drets; cap prova se'ls demana de la seva solvència científica, per cap mitjà s'acredita la seva competència pràctica, i s'ha donat el cas de que un «officier de santé», és a dir, un subaltern de la sanitat francesa, ha sigut autoritzat per a exercir, investit amb la mateixa autoritat del més eminent doctor espanyol.

I convé assenyalar que, a una tal tolerància, corresponen les nacions estranyes rebutjant els títols expedits pels nostres centres docents, i prohibint, en conseqüència, dintre del seu territori, l'exercici de la medicina als espanyols.

D'aquesta faisó, mentre ens envaeixen arribistes, xarlatans i fracassats procedents de França, Alemanya i Itàlia, que aquí medren a expenses de la credulitat o de la ignorància populars, als més insignes mestres dels nostres Hospitals i Escoles de Medicina se'ls nega el despaig de les seves receptes a Berlín, París o Roma.

No és oportú ara, Excm. Sr. sinó indicar aquests fets denigrants, contra els quals la classe mèdica aixeca al Govern de S. M. sentida protesta i fidel expressió dels seus anhels en document adjunt, confiant absolutament, amb cega fè, en que ha de veu-

rer satisfets aquells per V. E., no per mèrits de la colectivitat que'ls exposa, com en gràcia al sincer i fervorós amor que professeu a la Pàtria.

Ja coneixeu, doncs, el pensament dels professionals de la Medicina, que han volgut exposar-lo en aquest respectuós Missatge, complint un deure, i com ofrena a un Govern quals decidides orientacions al bé general mereixen el respecte, l'adhesió i el concurs de tots els bons ciutadans.

No desoïu la nostra veu, Excm. Sr.; penseu en els milers de mares que ploren als seus fills perduts per la deixadesa governamental; considereu les vitals energies robades al conreu de la terra, al foment de la indústria, al progrés de les ciències, consentint la mort d'una florida joventut víctima de malalties evitables; advertiu com, actuant d'heralds anunciadors d'una propra catàstrofe, es multipliquen en la nostra raça els estigmes degeneratius originats per inconvenients matrimonis, per escassa efectivitat de les lleis que atanyen al treball, a la protecció de la dona i del nen, a la beneficència pública, a les subsistències, a la previsió de tòxico-manies funestes, no sols per a l'individu, sinó per a la família, per a la societat i per a l'espècie...

Mireu, Excm. Sr., amb ulls diadosos aquest espantós quadro, i feu sanitat!, vigileu la vida del poble!, salveu a Espanya!

València-Madrid, 15 d'Octubre de 1923.—El President del Col·legi de València, *J. Sanchis Bergon*. —El President del Col·legi de Madrid, *J. Blanc Fortacin*.

Index esquemàtic de les proposicions contingudes i raonades en el cos del Missatge:

1.ª *La Sanitat pública, qual organització ha sigut reiteradament demandada per la classe mèdica als Poders públics, no existeix en el nostre país, ocasionant la seva absència una atterradora xifra de mortalitat, una minva de natalitat i una evident causa de degeneració fets que atempten greument contra l'engrandiment, la seguretat i la vida de la Pàtria.*

2.ª *Per a la organització sanitària precisa, en primer terme, crear una junta tècnica o consell que, absolutament deslligat de la política i estrany a la seva influència, tingui una sana autonomia en temps normals i d'exceptionals facultats en temps d'epidèmia. A n'ell deu confiar-se la formació d'un sabi i complet pla de salubritat pública, i a n'ell deu encarregar-se de la seva implantació i desenrotllament.*

3.ª *Els membres de l'esmentat consell deuran ésser escollits entre personalitats de positiva solvència científica, moral i professional, otorgant-se als Col·legis de Metges la designa-*